

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Asan/12/2018
Identifikačné číslo spisu: 1015200932
Dátum vydania rozhodnutia: 31.03.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Igor Belko
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1015200932.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu JUDr. Mariána Trenčana a JUDr. Jany Hatalovej, PhD., v právnej veci sťažovateľa (pôv. žalobca): O.. U. E., O.. I. XX, J.E., proti žalovanému: Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, o správnej žalobe vo veciach správneho trestania, o kasačnej sťažnosti proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1S/140/2015-67 zo dňa 20. októbra 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Sťažovateľovi nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

Odôvodnenie

I.
Konanie pred orgánmi verejnej správy

Prvostupňovým rozhodnutím č. 24556/2014/15 zo dňa 12.01.2015 žalovaný rozhodol tak, že sťažovateľ porušil povinnosť znalca poskytnúť žalovanému súčinnosť pri výkone dohľadu, ktorá vyplýva z ustanovenia § 29 ods. 2 zákona č. 382/2004 Z.z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 382/2004 Z.z.“) v spojení s povinnosťou znalca predložiť žalovanému denník na kontrolu kedykoľvek, keď bude o to požiadaný, vyplývajúcou z § 23 ods. 1 Výhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 490/2004 Z.z. ktorou sa vykonáva zákon č. 382/2004 Z.z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „vyhl. č. 490/2004 Z.z.“) tým, že na list žalovaného č. 24556/2014/15 zo dňa 20.05.2014 doručený 26.05.2014, obsahom ktorého bolo vyzvanie na predloženie znaleckých denníkov, adekvátne nereagoval a v určenej lehote žalovanému nepredložil znalecké denníky obsahujúce záznamy o úkonoch znaleckej činnosti vypracovaných v priebehu kalendárnych rokov 2011,

2012, 2013 a 2014, pričom sťažovateľ túto povinnosť nesplnil v období od 06.06.2014 do 21.12.2014, čím sa dopustil trvajúceho iného správneho deliktu podľa § 27 ods. 1 písm. b) zák. č. 382/2004 Z.z., začo mu bol uložený podľa § 27 ods. 3 písm. c) zákaz výkonu znaleckej činnosti na obdobie jedného roka a podľa § 27 ods. 3 písm. b) peňažná pokuta vo výške 1000,- eur.

O rozklade proti prvostupňovému rozhodnutiu rozhodol žalovaný rozhodnutím č. 24556/2014/15/RK zo dňa 07.04.2015 (ďalej len „preskúmané rozhodnutie“) tak, že správne konanie vo veci iného správneho deliktu podľa § 27 ods. 1 písm. b) zák. č. 382/2004 Z.z., ktorého sa mohol sťažovateľ dopustiť tým, že v písomnom vyhotovení znaleckého posudku č. 30/2011 z 14.03.2011 nesprávne vyhodnotil použiteľnosť sporných ako aj porovnávacích materiálov, použil nesprávnu metódu skúmania (bodovacia metóda), náležite neodôvodnil odborný záver a v písomnom vyhotovení doplnenia č. 1 z 01.06.2011 k znaleckému posudku č. 30/2011 zo 14.03.2011 neodôvodnil odborný záver, začaté upovedomením o začatí správneho konania č. 24556/2014/15 z 20.05.2014 zastavil; výrok o uložení sankcie zmenil a uložil zákaz výkonu znaleckej činnosti na obdobie 6 mesiacov a peňažnú pokutu vo výške 1000,- eur a vo zvyšnej časti (t.j. skutkovej vete výroku a výroku o porušení povinnosti) prvostupňové rozhodnutie potvrdil a zamietol rozklad sťažovateľa.

V odôvodnení uviedol najmä, že z úradnej povinnosti zistil, že upovedomením o začatí správneho konania z 20.05.2014 č. 24556/2014/15 začal prvostupňový správny orgán konanie vo veci nedostatkov vytýkaných v písomnom vyhotovení znaleckého posudku č. 30/2011 z 14.03.2011 a v písomnom vyhotovení doplnenia tohto úkonu č. 1 z 01.06.2011, ktoré však nebolo skončené, pričom nie sú splnené zákonné podmienky na vedenie predmetného správneho konania, nakoľko uplynula objektívna lehota, ktorú ust. § 27 ods. 7 zák. č. 382/2004 Z.z. vymedzuje ako striktnú prekážku pre sankcionovanie znalcov, ktorí sa dopustia protiprávneho konania.

V ďalšej časti sa žalovaný stotožnil s argumentáciou prvostupňového správneho orgánu, a to že predloženie denníka žalovanému nie je náročným úkonom a už vôbec nie úkonom, ktorý nie je možné zrealizovať v časovom období približne 6 mesiacov. Konštatoval, že prekážkou poskytovania súčinnosti žalovanému, preto nemôže byť ani ambulancia kúpeľňa liečba v kúpeľoch vzdialených niekoľko minút od miesta výkonu činnosti sťažovateľa ani iné príležitostné a časovo krátko trvajúce aktivity sťažovateľa majúce za následok jeho dočasné nezdržiavanie sa v mieste výkonu znaleckej činnosti. Argumentáciu sťažovateľa, založenú na jeho zdravotných ťažkostiach vyhodnotil ako nedôveryhodnú, nakoľko mal za preukázané, že sťažovateľ v čase od doručenia výzvy na predloženie znaleckých denníkov do okamihu ich predloženia žalovanému vykonal celkovo 17 znaleckých úkonov.

Vo vzťahu k prvostupňovým správnym orgánom uloženej sankcii uviedol, že táto nie je primeranou. Žalovaný bral do úvahy tú skutočnosť, že požadované znalecké denníky boli žalovanému dňa 22.12.2014 doručené, avšak nemalo to vplyv na jeho rozhodnutie do takej miery, aby došlo k zmierneniu sankcie tak ako to žiadal sťažovateľ. Pri úvahe o dĺžke zákazu výkonu znaleckej činnosti žalovaný považoval za spravodlivé túto primerane odvodiť od dĺžky trvania protiprávneho konania sťažovateľa.

II.

Konanie pred správnym súdom

Proti preskúmanému rozhodnutiu podal sťažovateľ v zákonnej lehote správnu žalobu na Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) a navrhol toto rozhodnutie zrušiť a vrátiť vec žalovanému na ďalšie konanie.

V podanej správnej žalobe najmä uviedol, že správny orgán dvakrát za sebou začal správne konanie dňa 20.05.2014 ako aj dňa 03.12.2014 pod číslom 24556/2014/15 v dvoch rôznych veciach a to vo veci ZP č. 30/2011 a vo veci predloženia znaleckých denníkov;

zverejnením informácie o uložení sankcie sťažovateľovi v zozname znalcov a na webovej stránke žalovaného došlo k zásahu do základných ľudských práv sťažovateľa;
preskúmané rozhodnutie neobsahuje náležitosti podľa § 47 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov;
z dôvodu zverejnenia nesprávneho dátumu právoplatnosti preskúmaného rozhodnutia sťažovateľ nemohol dokončiť vypracované znalecké posudky, a v tejto súvislosti mu vznikla škoda;
poučenie v preskúmanom rozhodnutí nie je v súlade s výrokovou časťou;
súčinnosť žalovanému poskytol, ale zo zdravotných dôvodov v neskoršom období, v súvislosti s čím namietal, že žalovaný ho nevyzval, aby mu predložil dôkazy o jeho zdravotnom stave a odňal mu tak možnosť zúčastniť sa na konaní, čo malo podstatný vplyv na rozhodnutie.

Krajský súd v Bratislave dospel k záveru o tom, že správnu žalobu je potrebné zamietnuť z dôvodu, že nie je sporné, že sťažovateľ si na výzvu žalovaného nesplnil svoju povinnosť v období od 06.06.2014 do 21.12.2014 predložiť denníky, ktoré obsahujú záznamy o úkonoch vykonaných v kalendárnych rokoch 2011 až 2014, čím porušil zákonnú povinnosť uloženú v § 29 ods. 2 zák. č. 382/2004 Z.z.;
zdravotný stav sťažovateľa, ambulantná kúpeľná liečba od 08.07.2014 do 29.07.2014, odcestovanie do zahraničia zo zdravotných dôvodov, ošetrovanie v domácom prostredí bez vypísania pracovnej neschopnosti nemali vplyv na iné právne posúdenie povinnosti znalca postupovať v súčinne so žalovaným;
prvostupňový správny orgán poskytol sťažovateľovi dostatočný časový priestor na splnenie si povinnosti;
sankcia, ktorú uložil sťažovateľovi žalovaný je primeraná;
začatie dvoch správnych konaní pod tým istým číslom v dvoch rôznych veciach, je procesným pochybením, avšak sťažovateľ nekonkretizoval dôsledok pochybenia vo vzťahu k ukráteniu na jeho právach alebo právom chránených záujmoch, pričom krajskému súdu nebolo zrejmé akým spôsobom mohlo vedenie dvoch správnych konaní pod totožným číslom ovplyvniť zákonnosť rozhodnutí správnych orgánov;
žalovaný postupoval správne, keď ústne pojednávanie nenariadil, pretože v danom prípade o obligatórne ústne pojednávanie nešlo, povaha danej veci si to nevyžadovala a neprispelo by to k objasneniu veci, keďže skutkový stav veci bol preukázaný;
z preskúmaného rozhodnutia nesporne vyplýva, že obsahuje všetky zákonné náležitosti stanovené v ust. § 47 správneho poriadku;

Nakoľko sa sťažovateľ domáhal, aj rozhodnutia o tom, že boli porušené základné ľudské práva sťažovateľa tým, že žalovaný zverejnil už dňa 17.04.2015 do zoznamu znalcov a na svojej webovej stránke uložené sankcie pred právoplatnosťou rozhodnutia ministra spravodlivosti SR zo dňa 07.04.2015 a aby tieto údaje boli ihneď zrušené a krajský súd o tejto časti nároku nemal právomoc v rámci súdneho prieskumu rozhodnúť, konanie v tejto časti vylúčil na samostatné konanie s tým, že po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku bude vec v tejto časti postúpená v zmysle § 18 S.s.p. Okresnému súdu Bratislava I.

III.

Kasačná sťažnosť žalovaného, stanovisko žalobcu

Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ včas kasačnú sťažnosť z dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. f/, g/ a h/ zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) a navrhol aby kasačný súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že preskúmané rozhodnutie zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie.

Sťažovateľ v nasledujúcich sťažnostných bodoch v súlade s § 445 ods. 1 písm. c) S.s.p. najmä uviedol, že

- prvostupňový správny orgán začal dva krát za sebou správne konanie dňa 20.05.2014 a dňa 03.12.2014 pod rovnakým registratúrnym číslom v dvoch rôznych veciach a to vo veci znaleckého posudku č. 30/2011 a vo veci predloženia znaleckých denníkov;

- nesprávnym postupom správneho orgánu bola sťažovateľovi odňatá možnosť zúčastniť sa na konaní
- krajský súd si protirečí keď uvádza, že ústne pojednávanie je nevyhnutné aj v správnom konaní, ktorého uplatnenie a pravidlá uskutočňovania upravujú procesnoprávne predpisy a že správny orgán nariadi ústne pojednávanie, ak to vyžaduje povaha veci, najmä ak sa tým prispeje k jej objasneniu, alebo ak to ustanovuje osobitný zákon ale súčasne uvádza, že správny orgán správne postupoval keď ústne pojednávanie ne nariadil;
- krajský súd necitlivo posúdil sťažovateľove odvolanie a námietky, ktoré v žalobe uviedol;
- sťažovateľ je pohybovo zdravotne ťažko postihnutý a správneho orgánu doručil doklady preukazujúce návštevy lekárov, čo bol dôvod k tomu, aby ho správny orgán predvolal, prípadne požadoval dokumenty preukazujúce tento stav;
- žalovaný nerešpektoval vyjadrenia, že splnenie úloh sťažovateľ z vážnych zdravotných problémov nemohol splniť ihneď, ale až keď pominuli vyššie uvedené dôvody;
- krajský súd nesprávne uviedol, že sťažovateľ na opakovanú výzvu nepredložil znalecké denníky, čo mal správny orgán správne kvalifikovať ako porušenie povinnosti
- sťažovateľ bol vyzvaný na predloženie znaleckých denníkov dňa 26.05.2014, následne žiadal o predĺženie lehoty dňa 04.06.2014 a dňa 25.06.2014, pričom prvostupňový správny orgán na žiadosť nereagoval ani nežiadal, aby sťažovateľ znalecké denníky zaslal skôr;
- prvostupňový správny orgán zaslal dňa 09.12.2014 oznámenie o začatí správneho konania a súčasne vyzval sťažovateľa na predloženie znaleckých denníkov, na čo sťažovateľ tieto zaslal ihneď na požiadanie dňa 17.12.2014;
- je teda evidentné, že znalecké denníky boli vedené a zaslané v zmysle zákona;
- boli porušené základné ľudské práva sťažovateľa tým, že žalovaný zverejnil dňa 17.04.2015 v zozname znalcov a na svojej webovej stránke uloženie sankcií sťažovateľovi, t.j. pred právoplatnosťou preskúmaného rozhodnutia;
- krajský súd sa vyhýba rozhodnutiu o tom, že boli porušené práva sťažovateľa zverejnením jemu uložených sankcií;
- preskúmané rozhodnutie neobsahuje náležitosti podľa § 47 správneho poriadku
- krajský súd sa nezaoberal nedostatkami v preskúmanom rozhodnutí;
- poučenie v preskúmanom rozhodnutí nie je v súlade s výrokovou časťou nakoľko vo výroku II nie je uvedená časť A i keď sa na túto časť žalovaný v poučení odvoláva;
- žalovaný neuviedol dôvody prečo pristúpil k zníženiu sankcie, dôvody zastavenia konania v bode I výroku, resp. v odôvodnení, vo výroku II neuviedol z akého dôvodu ukladá sťažovateľovi postih a nezdôvodnil zamietnutie rozkladu;
- žalovaný v preskúmanom rozhodnutí uvádza, že od 06.06.2014 do 21.12.2014 sťažovateľ nepredložil znalecké denníky a na inom mieste uvádza, že tieto nepredložil od roku 2011 do roku 2014;
- sťažovateľ vo svojich podaniach odôvodňoval nepredloženie znaleckých denníkov svojim zdravotným stavom.

Záverom navrhol aby kasačný súd zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alternatívne aby zrušil preskúmané rozhodnutie a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie tak aby zrušil výrok o uložení sankcie a aby priznal že boli porušené sťažovateľove základné ľudské práva zverejnením uložených sankcií v zozname znalcov a na webovej stránke žalovaného pred právoplatnosťou preskúmaného rozhodnutia a aby tieto údaje boli ihneď zrušené.

Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 27.01.2017 navrhol, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť zamietol. Najmä uviedol, že:

- sťažovateľ nespresnil, akým spôsobom mu bola odňatá možnosť zúčastniť sa na konaní tým, že žalovaný začal dve správne konania pod rovnakým registratúrnym číslom;
- časový údaj „v priebehu rokov 2011 až 2014“ predstavuje špecifikáciu znaleckých denníkov, ktoré mal sťažovateľ predložiť;
- nie je zrejmé, v ktorej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku o nenariadení ústneho pojednávania vidí sťažovateľ protirečenie;
- nie je známe o porušení ktorých základných ľudských práv v prípade sťažovateľa ide; preskúmané rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené tzv. fikciou doručenia, preto skutočnosť, že si sťažovateľ

rozhodnutie prevzal až 29.04.2015 nemá žiaden vplyv na dátum doručenia;

- uložená sankcia bola ku dňu dátumu právoplatnosti zapísaná v zozname znalcov, tlmočníkov a prekladateľov v súlade s § 4 ods. 6 písm. a) bod 6 zák. č. 382/2004 Z.z.;

- znenie poučenia - „vo výroku II v časti A a v časti B“ vzhľadom na skladbu rozhodnutia neznamená, že výrok II sa delí na časti A a B, ale ide o identifikáciu výroku II nachádzajúceho sa v časti A, kde je okrem neho aj výrok I, a identifikáciu výroku v časti B;

IV.

Právne závery kasačného súdu

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ v lehote včas (§ 443 ods. 1 S.s.p.) s prihliadnutím na neformálnosť posudzovania kasačnej sťažnosti (§ 453 ods. 2 v spojení s § 195 S.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačnú sťažnosť je potrebné zamietnuť.

Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 31. marca 2020 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

V súvislosti s namietaným pochybením žalovaného, spočívajúcim v začatí dvoch správnych konaní voči sťažovateľovi, v dvoch rôznych veciach avšak pod tým istým registratúrnym označením, sa kasačný súd stotožnil so závermi krajského súdu, pričom sťažovateľ, rovnako ako v správnej žalobe aj v kasačnej sťažnosti toto pochybenie síce namietal, avšak nekonkretizoval, k porušeniu akých práv, resp. právom chránených záujmov sťažovateľa malo predmetným pochybením dôjsť. Navyše žalovaný v preskúmanom rozhodnutí zastavil správne konanie (vo veci iného správneho deliktu podľa § 27 ods. 1 písm. b) zák. č. 382/2004 Z.z., ktorého sa mohol sťažovateľ dopustiť tým, že v písomnom vyhotovení znaleckého posudku č. 30/2011 z 14.03.2011 nesprávne vyhodnotil použiteľnosť sporných ako aj porovnávacích materiálov, použil nesprávnu metódu skúmania (bodovacia metóda), náležite neodôvodnil odborný záver a v písomnom vyhotovení doplnenia č. 1 z 01.06.2011 k znaleckému posudku č. 30/2011 zo 14.03.2011 neodôvodnil odborný záver), začaté upovedomením o začatí správneho konania č. 24556/2014/15 z 20.05.2014. Za daných okolností je napokon možné konštatovať, že uvedeným postupom žalovaného bolo namietané pochybenie prvostupňového správneho orgánu zhojené. Naopak, vyhovením tomuto sťažnostnému bodu a prípadným zrušením preskúmaného rozhodnutia by došlo k obnoveniu stavu, ktorého existenciu sťažovateľ namietal.

Kasačný súd sa neprihliadal na sťažovateľom vytýkané nedostatky konania, týkajúceho sa znaleckého posudku č. 30/2011 z 14.03.2011, nakoľko to ani nebolo predmetom správneho súdneho konania.

Podľa § 21 ods. 1 Správneho poriadku správny orgán nariadi ústne pojednávanie, ak to vyžaduje povaha veci, najmä ak sa tým prispeje k jej objasneniu, alebo ak to ustanovuje osobitný zákon. Ak sa má pri ústnom pojednávaní uskutočniť ohliadka, uskutočňuje sa ústne pojednávanie spravidla na mieste ohliadky.

Správny poriadok v § 21 ods. 1 ukladá správne orgánu povinnosť nariadiť ústne pojednávanie, ak to ustanoví osobitný zákon alebo to vyžaduje povaha veci, najmä ak sa tým prispeje k jej objasneniu. Ustanovenie § 21 ods. 1 správneho poriadku teda dáva správne orgánu možnosť zvážiť (ak osobitný zákon neustanovuje povinnosť nariadiť ústne pojednávanie), či k prejednávaniu veci s ohľadom na jej povahu je potrebné nariadiť ústne pojednávanie. Je potrebné si uvedomiť, že správne konanie je spravidla ovládané zásadou písomnosti a neverejnosti. Ústne pojednávanie sa preto vo všeobecnosti v správnom konaní na rozdiel od súdneho konania nevyžaduje. Cieľom ústneho pojednávania v správnom konaní je predovšetkým zistiť skutočný stav veci, odstrániť rozpory medzi tvrdeniami viacerých účastníkov správneho konania, prípadne vykonať ohliadku resp. výsluch svedkov. Zákon o znalcoch, tlmočníkoch a

prekladateľoch (zák. č. 382/2004 Z.z.) ako osobitný predpis povinnosť nariadiť ústne pojednávanie správneho orgánu v konaní o uložení pokuty za iný správny delikt neustanovuje.

V danom prípade ani podľa názoru kasačného súdu nebolo potrebné ústne pojednávanie nariadovať vzhľadom na obsah administratívneho spisu, z ktorého nevyplývajú žiadne rozpory. Je nesporné, že podľa ust. § 14 ods. 1 zák. č. 382/2004 Z.z. je znalec povinný viesť o svojich úkonoch denník s náležitostiami určenými v ods. 2 citovaného zákona. Znalec je pritom povinný poskytnúť žalovanému pri výkone dohľadu svoju súčinnosť a na jeho požiadanie tento denník predložiť. Z obsahu spisu mal kasačný súd za preukázané, že prvostupňový správny orgán poskytol sťažovateľovi dostatočný časový priestor na predloženie znaleckých denníkov, ktoré obsahujú záznamy o úkonoch vykonaných v kalendárnych rokoch 2011 až 2014, pričom sťažovateľ túto povinnosť nespĺnil v období od 06.06.2014 do 21.12.2014, čím sa dopustil trvácего iného správneho deliktu podľa § 27 ods. 1 písm. b) zák. č. 382/2004 Z.z. Z tohto dôvodu nariadenie pojednávania nebolo potrebné.

Argumentácia sťažovateľa o tom, že je pohybovo ťažko zdravotne postihnutý, a z tohto dôvodu mal žalovaný nariadiť ústne pojednávanie a za týmto účelom ho naň predvolať pritom postráda logiku, keď z tohto dôvodu zároveň odopieral poskytnúť súčinnosť, spočívajúcu v jednoduchom úkone - zaslaní znaleckých denníkov. Prvostupňový správny orgán sa náležitým spôsobom vysporiadal s touto argumentáciou sťažovateľa pričom najmä uviedol, že obdobie kúpeľnej liečby (od 8.7.2014 do 29.7.2014) spadalo mimo časového rámca, poskytnutého na splnenie zákonnej povinnosti. Bez významu nie je ani skutočnosť, že doklad preukazujúci absolvovanie tejto liečby sťažovateľ predložil až 22.12.2014, t.j. viac ako 6 mesiacov po uplynutí lehoty na splnenie povinnosti.

Prvostupňový správny orgán rovnako zistil, že sťažovateľ mal v období od 06.06.2014 do 21.12.2014 vypracovať 15 úkonov znaleckej činnosti (znalecké úkony č. 14/2014 - 28/2014), z týchto osem malo byť vyžiadaných aj vypracovaných v zmienenom období. Zároveň z týchto úkonov bolo šesť vypracovaných pre súd alebo iný orgán verejnej moci, čo sa pri celkovej účtovanej odmene (za zmienených šesť úkonov) 4873,76 eur mohlo rovnať 367 hodinám výkonu znaleckej činnosti.

Podľa názoru kasačného súdu sa prvostupňový správny orgán, ako aj žalovaný nadmieru podrobným a zrozumiteľným spôsobom vysporiadali so všetkými tvrdeniami sťažovateľa, najmä ním uvádzanými dôvodmi nepredloženia znaleckých denníkov. Nebola preto dôvodná argumentácia o tom, že sa s vyššie uvádzanými dôvodmi správne orgány nezaoberali.

Sťažovateľovmu tvrdeniu o jeho reakcii, spočívajúcej v predložení znaleckých denníkov okamžite po výzve zo strany správnych orgánov nebolo možné prisvedčiť. Z obsahu administratívneho spisu mal kasačný súd za preukázané, že prvostupňový správny orgán písomne vyzval sťažovateľa na predloženie znaleckých denníkov písomnosťou zo dňa 20.05.2014 (doručenou dňa 26.05.2014), na ktorú sťažovateľ reagoval listom zo dňa 04.06.2014, v ktorom bez bližšej konkretizácie oznámil svoje zdravotné problémy a okrem iného uviedol, že znalecké denníky predloží v lehote jedného mesiaca. V liste zo dňa 25.06.2014 požiadal o predĺženie termínu do konca augusta 2014 z dôvodu absolvovania kúpeľnej liečby a pobytu v zahraničí. Následne prvostupňový správny orgán opätovne vyzval sťažovateľa na splnenie svojej povinnosti v upovedomení o začatí správneho konania zo dňa 3.12.2014. Je teda nespochybniteľné, že sťažovateľ bol správne vyzvaný na predloženie znaleckých denníkov už dňa 26.05.2014, pričom na túto výzvu adekvátne a včas nereagoval. Skutočnosť, že sťažovateľ vo svojich písomnostiach informoval prvostupňový správny orgán o neskoršom dátume predloženia denníkov nemalo žiadny vplyv na plynutie stanovenej 10-dňovej lehoty.

V tejto súvislosti kasačný súd dodáva, že ani nesprávne konštatovanie krajského súdu, že sťažovateľ nepredložil znalecké denníky ani na opätovnú výzvu, keď tak v skutočnosti po viac ako 6 mesiacoch od uplynutia lehoty učinil, nič nemení na správnosti záverov správnych orgánov. Výhovenie opätovnej výzvy na predloženie znaleckého denníka, obsiahnutej v oznámení o začatí správneho konania o inom správnom delikte, ktorý bol spáchaný nepredložením tohto denníka po prvom vyzvaní nemá za následok

zánik porušenia povinnosti znalca. Z tohto dôvodu sa sťažovateľ nemôže odvolávať na riadne a včasné splnenie (prv porušenej) povinnosti.

Podľa § 6 ods. 1 S.s.p. správne sudy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

Predmetom konania pred krajským (správnym) súdom bola správna žaloba sťažovateľa, ktorou sa tento domáhal preskúmania zákonnosti postupu orgánov verejnej správy a ich rozhodnutí, vydaných vo veci uloženia peňažnej pokuty a zákazu výkonu znaleckej činnosti sťažovateľovi za spáchanie trváceho iného správneho deliktu podľa § 27 ods. 1 písm. b) zák. č. 382/2004 Z.z., pričom úlohou kasačného súdu je primárne preskúmanie napadnutého rozsudku krajského súdu, a nie činnosti orgánov verejnej správy po vydaní rozhodnutí.

Krajský súd k časti správnej žaloby, v ktorej sa sťažovateľ domáhal rozhodnutia o porušení jeho základných ľudských práv, ku ktorému malo dôjsť zverejnením informácie o uložení sankcií sťažovateľovi žalovaným, a aby tieto údaje boli zrušené, konštatoval, že o tejto časti žaloby nemá právomoc v rámci súdneho prieskumu rozhodnúť, preto ju vylúčil na samostatné konanie s tým, že po nadobudnutí právoplatnosti napadnutého rozsudku bude vec v tejto časti postúpená v zmysle § 18 S.s.p. Okresnému súdu Bratislava I.

Čo sa týka namietanej absencie odôvodnenia napadnutého rozsudku k argumentácii, týkajúcej sa chýbajúcich náležitostí preskúmaného rozhodnutia podľa § 47 správneho poriadku, krajský súd sa vyššie uvedeným preukázateľne zaoberal a svoje závery dostatočne odôvodnil v bodoch 51 a 52 napadnutého rozsudku.

Obdobne, pokiaľ ide o dôvody, pre ktoré žalovaný pristúpil k zníženiu sankcie, dôvody zastavenia konania, uloženia sankcie a zamietnutia rozkladu sťažovateľa, tieto sa v preskúmanom rozhodnutí nachádzajú. Žalovaný ako aj prvostupňový správny orgán uviedli, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami boli vedení pri hodnotení dôkazov, ako použili správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodovali, a ako sa vyrovnali s námietkami sťažovateľa, a to najmä pokiaľ ide o ním predkladané dôvody nepredloženia znaleckých denníkov riadne a včas.

Vo vzťahu k namietanému nesúladu výroku preskúmaného rozhodnutia s jeho poučením sa kasačný súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku v bode 51: „štruktúra výroku je koncipovaná do dvoch častí označených písmenami A a B. Výroková časť označená bodom A je členená na dve ďalšie časti označené bodom I. výrokom, ktorým bolo rozhodnuté o zastavení správneho konania začatého dňa 20.05.2014 a bodom II. výrokom, ktorým bolo rozhodnuté o zmene sankcie pôvodne uloženej žalobcovi prvostupňovým správnym orgánom. V časti označenej B rozhodol o potvrdení prvostupňového rozhodnutia vo zvyšnej časti (t. j. v skutkovej vete výroku a výroku o porušení povinnosti) a o zamietnutí rozkladu žalobcu." Ďalej kasačný súd dodáva, že sťažovateľ v podstate namieta spôsob identifikácie konkrétnych výrokov rozhodnutia na účely podania správnej žaloby. Žalovaný poučil sťažovateľa o možnostiach preskúmania rozhodnutia vo výroku I. v časti A a vo výroku II. v časti A a v časti B, čo je možné bez akýchkoľvek pochybností chápať ako výrok I., resp. II., nachádzajúci sa v časti A, a osobitne časť B. Poučenie ako také, ako aj členenie výrokovej časti preskúmaného rozhodnutia je podľa názoru kasačného súdu správne a dostatočne zrozumiteľné.

Sťažovateľom namietaný odklon krajského súdu od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu nebol opodstatnený. V prvom rade sťažovateľ v podanej kasačnej sťažnosti, napriek uplatneniu tohto dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. h) S.s.p. nevymedzil, od ktorého konkrétneho rozhodnutia kasačného súdu sa krajský súd odklonil. V tejto súvislosti kasačný súd pripomína, že v zmysle ústavných princípov (čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky) pod ustálenou rozhodovacou praxou kasačného je nutné chápať aj doterajšiu rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako odvolacieho súdu vykonávanú podľa Piatej časti Občianskeho súdneho poriadku a následne rozhodovaciu činnosť

Najvyššieho súdu v zmysle S.s.p. ako súdu kasačného. V súvislosti s týmto dôvodom kasačnej sťažnosti sťažovateľ nepoukázal na konkrétne rozhodnutia kasačného súdu, od ktorých sa mal krajský súd odchýliť, pričom sťažovateľ musí presne uviesť, ktorý konkrétny judikát nerešpektoval súd vo svojom rozhodnutí, čo v kasačnej sťažnosti absentovalo. Súd poukazuje na to, že S.s.p. kladie na vymedzenie sťažnostných bodov prísne nároky (§ 440 ods. 1) pričom je upravené aj časové rozpätie v rámci ktorého je možné meniť a dopĺňať sťažnostné body, a to len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti. Z kasačnej sťažnosti musí byť jasné nielen to, z akých dôvodov sa rozhodnutie krajského súdu napadá, ale sťažovateľ musí uviesť aj to, na základe akých skutočností má za to, že tento dôvod kasačnej sťažnosti je daný, pritom nestačí len označenie domnelých väd rozhodnutia, z ktorých nevyplýva, ktorý dôvod kasačnej sťažnosti má na mysli.

V.

Z uvedených dôvodov dospel kasačný súd k záveru, že krajský súd neporušil zákon, keď správnu žalobu zamietol, kasačná sťažnosť teda nie je dôvodná a preto ju v súlade s ust. § 461 S.s.p. zamietol.

O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 S.s.p. v spojení s § 167 ods. 1 S.s.p. tak, že sťažovateľovi, ktorý bol v konaní neúspešný nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok nie je prípustný.